

פעילות לילדים | עו"ד בקי כהן-קשת

מטרות:

היכרות עם מושגי שוק - מחיר, היצע וביקוש – ובדיקה: באיזו מידה ראוי שהשוק יפעל רק עפ"י היצע וביקוש?
חשיבה על חשיבות הנגישות למזון בריא.

גילאים:

הפעילות מתאימה לילדים/ות בגילאי 4-8.

עזרים:

סיפורי מצבים (מצ"ב)
אם רוצים להמחז (מומלץ) - עוגיות, סנדוויץ', מדבקות (תמונות בנספח) וכדור

מהלך הפעילות:

לספר את הסיפור (אם הילדים/ות יודעים לקרוא, אז ניתן לעשות בקבוצות והילדים יקראו לעצמם, אחרת יש להקריא). אפשר לביים עם כמה מתנדבים באמצעות העזרים.

חלק א

נעה הגיעה לגן/לכיתה (בהתאם לגיל הילדים/ות) עם דף ובו 3 מדבקות של גיבורות על. היא הדביקה מדבקה אחת על החולצה, וחשבה למי לתת את שתי המדבקות האחרות. "מי רוצה מדבקה?" שאלה. היא הופתעה כשרוני, נועם, יעל ומשה כולם צעקו: "אני".
נעה עצרה וחשבה איך תחליט למי לתת.

שאלה:

יש לכם הצעה? איך נעה תחליט למי לתת את שתי המדבקות?

המשך הסיפור:

רוני אמר לנעה: "אם תתני לי היום מדבקה, מחר אני אביא לך מדבקה." יעל ונועם אמרו: "גם אנחנו נביא לך מחר מדבקה."

נעה הביטה מבולבלת בין רוני, יעל ונועם, ואז נועם אמר: "אני אביא לך מחר 2 מדבקות".

נעה נתנה מדבקה לנועם, ואמרה: "עכשיו נשארה לי רק אחת לחלק".

היא פנתה לרוני ויעל ושאלה: "כמה מדבקות תביאו לי מחר?"

יעל אמרה: "שתי מדבקות, כמו שנועם הבטיח לך".

"גם אני יכולה לתת שתיים", אמרה רוני. "אז אני אתן שלוש", אמרה יעל.

נעה נתנה ליעל מדבקה.

שאלות:

איך נקבע המחיר למדבקה הראשונה?

למה המדבקה הבאה שנתנה נעה עלתה יותר / היא קיבלה בשבילה יותר?

חלק ב

מיכל הביאה 2 עוגיות. היא אכלה אחת, והחליטה לתת את השנייה לאחת מחברותיה - לילי או למיטל.

לילי הציעה למיכל: "אם תתני לי עוגיה, אני מוכנה לצייר לך ציור קטן של פרח לפני שאצא להפסקה".

מיטל אמרה: "אני אצייר לך שני ציורים".

לילי השיבה: "אני אצייר שלושה, אפילו אם לא אספיק לצאת להפסקה בכלל".

מיטל נלחצה ואמרה: "אני כל השבוע לא אצא לאף הפסקה ורק אצייר לך".

"טוב", אמרה מיכל, ונתנה לה את העוגיה.

שאלה:

באיזו מידה אתם חושבים שהמחיר לעוגיה היה הוגן?

שאלות ביניים:

האם אתם חושבים שיש דברים שהגיוני למכור ודברים אחרים שצריך לתת?

האם יש מחיר שהוא הוגן ומחיר שהוא לא הוגן?

בתורה מדברים על הוגנות גם כשמוכרים וקונים דברים - התורה מחייבת לתת צדקה למשל אם מישהו רעב ולא יכול לשלם בכלל, אבל גם אם יש לו כסף, אי אפשר לבקש כל מחיר.

חלק ג

רון פתח את תיק האוכל ומצא שאמא שלחה לו שני כריכים גדולים וטעימים עם חומס ומלפפון חמוץ. הוא בקושי היה מסוגל לאכול אחד. הוא הרים את הראש וחשב: אולי מישהו אחר רוצה לאכול את הסנדוויץ' השני? תמיד יש ילדים שלא אוהבים את מה שקיבלו בסנדוויץ' שלהם.

"מי ייתן לי משהו טעים מקופסת האוכל תמורת סנדוויץ' טעים?" שאל.

מיד שמע "אני" "אני" מכמה כיוונים. שי אמר: "לי יש בננה." נעמי אמרה: "לי יש עוגיית שוקולד."

ליד רון ישב מאיר, הוא הגיע בלי תיק אוכל בכלל. זה קורה לו לפעמים.

"אני רעב. אפשר לקבל?" שאל מאיר.

"יש לך משהו לתת לי?" שאל רון. "לא", השיב מאיר.

רון חשב לשאול את מאיר: "למה אין לך סנדוויץ'?" אבל הוא ראה שקשה למאיר, ובחר לא לשאול אותו.

שאלות:

למי לדעתכם רון צריך לתת את הסנדוויץ' - לנעמי, לשי או למאיר? למה?

רון החליט לא לשאול את מאיר מדוע אין לו סנדוויץ'. מדוע רון הבין שהוא צריך לא לשאול אותו?

האם אתם חושבים שכדאי לפנות גם להורים למורים או למנהל/ת, ויש אחריות למסגרת ולא רק לכם לבד?

עצוב לחשוב, אבל יש משפחות שממש קשה להן לקנות אוכל לילדים. האם אתם יכולים לחשוב על דרך שלכל הילדים בבית הספר או בגן יהיה אוכל והם לא יתביישו?

צילום: עמרי שפירא, "נבט: סנדוויץ' לכל ילד"

נספח: להמחשת הסיפור יש להדפיס את התמונות.

